

Tidskriften

BÅGSKYTTE

Årgång: 55 NR 3 2002

Månadens reportage: Barbro Lundkvist

Foto: Bo Dahlgren, Karlstad

BARBRO LUNDKVIST

Text: Mikael Svahn, Bild: Bo Dahlgren, Karlstad

Varför jag började med bågskytte

1958, månaden innan jag skulle flytta från Prästmon i Ångermanland till Kil i Värmland, var det en släkting, som sköt med pil och båge, och som tjatade på mig att prova. På den tiden var jag handbollsspelare och hade inte ens hört talas om bågskytte. Bara för att göra honom till viljes, träffades vi en regnig afton på träningsbanan, som låg i Bollstabruk. Till råga på allt ställde han mig på 70 meter. På min fråga om jag inte fick prova på närmare avstånd, fick jag som svar att det är det avståndet man skjuter på. Av någon oförklarlig anledning small det i tavlan, dock bara en gång. Det jag däremot hann uppfatta, var pilens flykt mot målet. Det var en ny upplevelse, som gjorde mig nyfiken. Denna nyfikenhet fanns kvar till 1963, då jag bott i Värmland i 5 år. Jag fick veta att det fanns en klubb i Kil. Jag började under K- B Jonssons träning. Därmed var jag "fast" trots 27 års ålder.

Landslagsuppdrag, vad hinner man med att se?

Alla, som varit på landslagsuppdrag kanske har minnet av den första resan. Då är allt så nytt, man tror att man kan se och uppleva väldigt mycket av allt omkring sig. Detta förtar den verkliga fokuseringen på det man skall göra. Det är svårt att sortera intrycken, att inte lägga för stor, ofta negativ, vikt på det annorlunda, såsom, mat, logi, och övrig miljö.

Jag tror att vi människor är väldigt olika i det fallet. Kan man inrikta sig på att detta är "hemma", just nu där jag är utan jämförelser, så tror jag, att man lättare kan finna sig till rätta och därmed går mindre kraft och energi åt till klagan.

Beskriv din skjutteknik när du sköt som bäst.

Jag tror att jag alltid har haft en enkel skjutteknik. Det har känts så i alla fall. Jag har alltid haft en stabil bågarm, som ibland har "räddat" de dåliga skotten (avdragen)

Roliga minnen

Spöket på borggården. Fula gubben FG. Rundvandringen i Paris, där vissa personer plötsligt försvann och lika plötsligt gick med i gruppen. (I Paris finns många pubar) Fårhagarna i Wales. Den bortglömda bågustrustningen när vi skulle till Loen i Norge. När vi, Anders, Göran och jag, tapade bort ledarbilen från Gatwick och utan karta själva skulle köra till Wales. Vi körde efter solen. När jag som sista bil i en bilkollon skulle köra genom London, vilket jag vägrade, och vi gick på North Circle upp mot Fellixtow färjeläge. O.s.v. o.s.v. Det skulle ta för stor plats att berätta om vad dessa kryptiska meningar står för, men jag tror att de, som var med, känner igen sig.

Människor jag mött

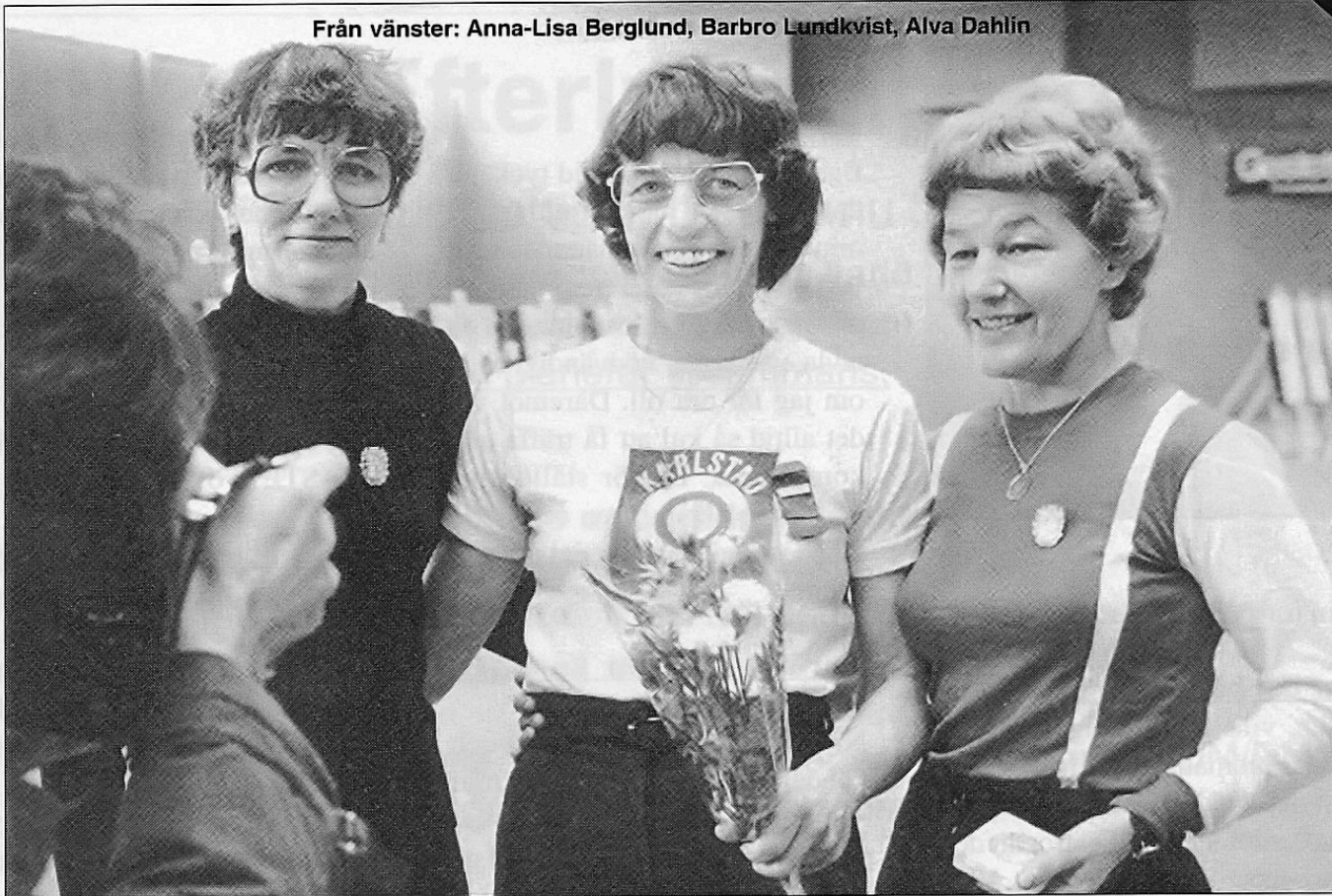
Det är svårt att i den stora mängd

Berätta om första mästerskapstecknet 64.

Det året sköt jag mitt första SM i tavla. Karlstad hade ett damlag, som låg bra till efter första dagen. På andra dagens 50 m började jag med två 10:or. Det blev för mycket för "nya" Barbro. Tredje pilen bommade jag. Trots det vann vi Lag SM, i DF18 som det var då, mest tack vare Inger Nilsson (Johansson) och Inga Lindgren.

Från vänster: Anna-Lisa Berglund, Barbro Lundkvist, Alva Dahlin

den plocka ut någon enstaka. Ett roligt återmöte var Ann-Marie Lehman Tyskland, som blev segrare i VM Göteborg. 10 år senare möttes vi i Rembo på ett Jakt-SM. Vi slutade båda på samma poäng. Svensk-fransyskan Ann-Sofie Curtil är en annan kamrat, som jag fick en hälsning från genom en herre i Kil, som hade en företagskontakt i Paris där just Ann-Sofie var företagets sekreterare. Dessutom träffades vi i Lumsheden, där vi sköt tillsammans.

Dessutom alla dessa ledare, alla på sitt sätt stora personligheter, är personer man minns.

Berätta om upphämtningen på fält-VM 76, från 8:e till brons, något som ingen trodde var möjligt.

Just VM:et i Göteborg har satt sig särskilt fast i minnet. Efter första dagens tämligen medelmåttiga skjutning, var jag på morgonen efter helt lamslagen av nervositet. Frukosten hamnade i toalet-

ten. Jag ville ta första bästa tåg hem till Värmland. Hela jag var på "flykt". Utanför hotellrummets dörr stötte jag samman med Leif "Lacke" Jansson. Jag ställde ner min packning, slog gråtande armarna om honom och sa: Lacke, jag är så nervös, så jag vill åka hem". "Bra, svarade Lacke, då är din kropp inställd på kamp". Helt plötsligt, utan att nervositeten försvann, fick den en mening. Jag lyckades förvandla min nervositet till att bli tuff och beslutsam. När vi passerade resultattavlan, såg jag att jag hade avancerat upp till 5:e plats. Det var sporrande. När vi kom i mål, var det stor glädje hos alla. Tommy Persson, min klubbkompis, hade fixat guld och många andra, som hade nått fina framgångar. Själv räckte min uppgång till att rädda bronset till Sverige. Rätta ord sagda vill rätt tillfälle. Tack Lacke!

Berätta om första individuella mästerskapssegern (fält 72)

Det var första gången, jag upptäckte vad fullständig koncentration var. Tävlingen gick i Järfälla. Vid ett mål, som var publiknära, var det någon som ropade Hej, Barbro. Jag såg att det var Inger Nilsson, som gjorde ett uppehåll med sin egen skjutning vid den tiden. Utan förvåning över att hon var här just nu, svarade jag hej och inget mer. När tävlingen var slut registrerade jag detta med förvåning och en smula skam. Inger var här - nu?! När vi senare träffades, bad jag om ursäkt, att jag inte hade hälsat på henne ordentligt. "Jag såg att du var så koncentrerad på din uppgift att det inte var någon ide". Jag ville heller inte bryta din koncentration" svarade hon. Det var en ny erfarenhet och

min första SM-seger.

Var det bättre förr?

Usch, vilken svår fråga! För att vara diplomatisk blir det både ja och nej. Nu blir det bara subjektiva omdömen. JA. Jag tror att det fanns mer glädje i utövandet. Varför? Nu blir det NEJ. Nu är det så avhängigt resultaten, huruvida det skall gå att få loss medel till att hålla landslag igång. Eftersom det är flera dicipliner, som skall dela på kakan, och allt är så mycket dyrare, och de tilldelade medlen så öronmärkta och procentuellt lägre, så blir det svårt att få allt detta att gå ihop. Visserligen var det inga personliga sponsorer med bågar och övrig utrustning förr, men det var å andra sidan ingen, som behövde pröjsa för resorna heller. Däremot fick man inte ett öre för förlorad arbetsförtjänst. Jag undrar hur många timmar, som man ekonomiskt har "förlorat"? men så räknade man inte. Det fick gå ändå, kanske dra in på något annat. Som det är idag, är det tuffare att överhuvud få ekonomin att gå runt för den enskilde. Därför kan man väl säga att det var bättre förr. Men nu måste jag sluta snurra kring den här problematiken.

Du har inget individuellt SM-tecken i tavla utomhus som

senior. varför?

Egentligen har jag alltid tyckt att det har varit mer stimulerade, omväxlande och utmanande med jakt och fält. Att gå fram och tillbaka på ett fält och skjuta mot en tavla, var något "nödvändigt ont", om jag får dra till. Däremot var det alltid så kul att få träffa alla kompisarna. Därför ställde jag upp i tavelskjutningen också. Så länge vi hade lag, var det mycket roligt.

Berätta om din karriär i SBF's styrelse.

När jag 1986 hade fyllt 50 och kände att jag har nog gjort mitt som skytt, men fortfarande var intresserad av sporten och vill ge den något tillbaka av alla de fina upplevelser jag fått. Därför tackade jag ja till frågan om att gå in i SBF:styrelse. När jag kom in fanns den fina Yngre Juniorcupen, som var en ren och sann ungdomstävling från klubb till riks. Men, så låg ett år en motion om JSM för YJ och J. Juniorer sköt då sitt SM tillsammans med seniorer. Självt var jag emot motionen, men årsmötet beslutade att JSM skulle hållas för YJ och J. Jag fick uppdraget att utforma programmet för dessa SM-tävlingar. Att ha två ungdomstävlingar av "samma" dignitet var för mycket, varför YJ-Cupen lades ner. I andra idrotter skiljer man på ungdomstävlingar och juniortävlingar. Jag anser fortfarande att SM för YJ EJ skall finnas. Däremot en ungdomstävling liknande YJ-cupen. Däremot skapades under min tid de regionala grupperna, vars syfte är att fånga upp målinriktade ungdomar, som valt vår sport och vill nå så högt det går. Att det i mitt första landslagsuppdrag som ledare blev en framgång, som följts

av flera, skall tillskrivas just de målmedvetna ungdomar som var med, känns helt underbart. Redan när jag antog posten som ledamot i SBF:s styrelse, bestämde jag mig för att 10 år får bli ett maximum av år till sporten. Genomsnittsåldern i SBF var hög och jag ansåg och anser att yngre förmågor MÅSTE ta över.

Vad skulle du vilja göra med det svenska bågskyttet, om du fick fria händer.

Oj! Då skulle det krävas händer med magisk kraft, men med en dåres envishet måste vi medverka till :

Att sporten får några stabila sponsorer, som gör det möjligt för oss att utveckla talanger och ge dem möjlighet att träna in sig på landslagsuppdrag. Annars är jag rädd för att de medel till juniorlandslag som finns, blir strypta för att kunna skicka seniorlandslag. Att kunna få media att SE oss, så vi blir synliga.

Att få utövare att utbilda sig, inte bara som domare utan som ledare på alla nivåer.

Att vi blir duktigare på att ta tillvara de dolda resurserna, föräldrarna. Inte bara när det gäller att öppna penningpungen utan även att bli delaktiga i föreningslivet. Tyvärr uppfattar många klubbar att ungdomarnas träningar är gratis barnpassning för föräldrarna. Kanske vi misstror dem i deras förmåga att bidra med något till klubben. Jag vet att detta är svåra frågor.

Jag önskar att alla goda exempel som finns i klubbarna kunde få en egen plats på SBF:s hemsida, utan att behöva gå in på "snacklänken."

Sist vill jag tacka alla kamrater över hela Bågskytteverige för all glädje ni gett mig.